

Oceà

Provo de saltar amb la mirada la distància
injusta i infinita que em desatansa
d'aquests curiosos animals que m'envolten,
que suposo de la meva espècie pròpia.

L'oceà particular en el que sovint solc
nedar, s'embraveix quan hi xoca segons quina
paraula, com s'amanseix amb una olor
d'intent de cafè de màquina d'oficina.

Jugo a les cartes amb els meus dubtes respecte
les possibilitats de tocar aquest projecte
de bar amb la palma de les mans i sortir
ben parat, o sobre el resultat que a la fi
obtindria en una agosarada acrobàcia
en el trapezi de la rutina diària.

Tren de l'extraradi

La música que visita el vagó
del tren sona rota com un bitllet
del que han estirat dos mans estranyes.
La filla menys pobra del viatge sense
tornada en busca de tots els somnis,
matisa l'escena de l'extraradi.
Les canyes escampades al costat
de la via oculten els excedents
d'humanitat dels monstres de ciment.
Un escot i una olor de colònia
d'oferta lluiten contra el pas del temps
una batalla perduda. Allà
descobreixo alguna de les meves
cabòries enllaunades dins la xapa.
L'anar i el venir del tren esdevé
el rostre imprevisible dels dies.